

Az egyik vers

be sok is az ötvenhárom,
ötvenhárom hosszú év;
annyi tavasz, annyi nyár is,
annyi ősz is, annyi tél;
be nehéz is tavaszt hinni,
telet várni s megint hinni,
folyton hinni, újra hinni.

tegnap volt csak : kora reggel
édesanyám sírva keltett,
ünneplőbe öltöztetett,
(kék ruha volt, matrógallér)
s úgy sirt szegény, most is látom:
— kicsi fiam, iskolásom.

be sokat kellett tanulni,
míg nem tudni megtanultam;
be sokszor kellett felállni,
hiszen annyi sokszor buktam,
s ha azt hittem, megérkeztem,
másnap újra elindultam.

tán ez a szép: elindulni,
s nem érkezni soha célba;
fittyet hányni, füttyörészni,
s asztal alá hullni néha;
aztán megint elindulni,
délibábok után futni,

aztán megint lelkesedni,
foggal marni, újjal tépni,
sárga dühökkel gyűlölni,
piros szavakkal békélni;
nem is lehet, nem is tudok
mit bánomén-módon élni.

de ha egyszer a tanítóm,
az igazi, a legelső,
elémjönne Varga László
kedves-csöndesen; derülten;
újra, mégis csak azt szólnám:
tanító úr, nem készültem,

tanító úr, nem készültem.

Gál László

A másik vers

csöndes éjjel, egyedül,
egyedül, vidáman,
cigaretta füstje száll
szerteszét szobámban

ez a szoba a világ,
belefér a minden,
palota, ha akarom,
ha már viskóm nincsen

iskola is e szoba,
temető és kocsmá,
isten-ördög idejár,
ha velem borozna

király vagyok ebben én,
néha hadvezér is,
itt vagyok én fiatal,
itt vagyok én vén is

be gyönyörű a tető,
s ó, ti, ajtó-ablak,
Szezám tárulj! Boldogok,
akik kívül vannak

akik kívül vannak,
akik egyszer élnek,
daloljatok szomorút
víg lányok-legények

Gál László

Kanizsa

Ez a Csönd szép városa,
(magam is halkán írom)
most elmegyek és a szívem egy darabja
marad és csöndesen emlékezik
a Tiszára és a parkra; a halkszavú
[emberekre —
— köztük barátokra is — szép volt.

Kanizsa a csönd szép városa
hangos időkben.

GÁL LÁSZLÓ